

Mål C-266/23**Begäran om förhandsavgörande****Datum för ingivande:**

26 april 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Naczelny Sąd Administracyjny (Polen)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

28 december 2022

Klagande:

A. S.A.

Motpart:

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy

[utelämnas] [ärendenummer]

BESLUT**28 december 2022**

Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen) [utelämnas]

[utelämnas] [domstolens sammansättning]

har vid den muntliga förhandlingen **den 14 och den 28 december 2022**inför avdelningen för **handelsmål**angående överklagandet ingett av **A. S.A. ...**av den dom som **Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy**
(Vojvodskapsförvaltningsdomstolen i **Bydgoszcz**, Polen)meddelade den **16 oktober 2018** [utelämnas] [ärendenummer]angående talan som **A. S.A. i...**

väckt mot det beslut som **Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy** (direktören för skattekontoret i **Bydgoszcz**)

fattade den ... **maj 2018** nr ...

i fråga om beslutet att **delvis avslå begäran om återbetalning av punktskatt**

beslutat följande:

1. Följande frågor avseende tolkningen av unionsrätten hänskjuts i enlighet med artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:
 - a) ”Ska bestämmelsen i artikel 17.1 a i rådets direktiv 2003/96 av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet (EUT L 283, 2003, s. 1), tolkas på så sätt att endast inköpspriset för själva elektriciteten ska ingå i den faktiska kostnaden för inköpt elektricitet, exklusive andra ytterligare avgifter, som till exempel distributionsavgifter, som enligt medlemsstatens gällande bestämmelser är oundgängliga för att kunna köpa elektricitet?”
 - b) ”Ska bestämmelsen i artikel 17.1 a i direktiv 2003/96 tolkas på så sätt att den utgör hinder för undantag från befrielse från punktskatt på inköp av elektricitet för ett energiintensivt företag (artikel 31d (1) i ustawa o podatku akcyzowym (lagen om punktskatt) av den 6 december 2008 (Dz. U. 2022, position 143)), för det fall detta företag åtnjuter den objektrelaterade befrielsen från punktskatt enligt nationell lagstiftning (artikel 30 (7a) i lagen om punktskatt), när detta företag visar att det inte samtidigt åtnjuter de två befrielserna för samma elektricitet och förutsatt att den totala storleken på befrielserna inte överstiger det punktskattebelopp som betalats för samma period?”
2. Målet vid Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen) vilandeförklaras.

Skäl

I. Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Bestämmelser i rådets direktiv 2003/96 av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet (EUT L 283, 2003, s. 51) nedan kallat direktiv 2003/96

Artikel 17.1 a

1. Under förutsättning att ett genomsnitt av de minimiskattenivåer som föreskrivs i detta direktiv iakttas för varje företag, **får medlemsstaterna tillämpa**

skattenedsättning för förbrukning av energiprodukter som används för uppvärmning eller för ändamål som anges i artikel 8.2 b och 8.2 c och för elektricitet i följande fall:

a) För energiintensiva företag

Med *energiintensivt företag* avses en företagsenhet som avses i artikel 11, där antingen energiprodukternas och elektricitetens **inköpskostnad** uppgår till minst 3,0 % av produktionsvärdet, eller den nationella erlagda energiskatten uppgår till minst 0,5 % av förädlingsvärdet. Inom ramen för denna definition får medlemsstaterna tillämpa mer restriktiva begrepp, inbegripet definitioner av försäljningsvärde, process- och sektorsvisa definitioner.

Med energiprodukternas och elektricitetens inköpskostnad avses den **faktiska kostnaden för inköpt energi eller energi som framställts inom företaget**. Endast elektricitet, värme och energiprodukter som används för uppvärmningsändamål eller för ändamål som anges i artikel 8.2 b och 8.2 c skall räknas med. **Alla skatter ingår, utom avdragsill mervärdesskatt.**

...

Nationell rätt

A. Bestämmelserna i ustawa o podatku akcyzowym (lagen om punktskatt) av den 6 december 2008 (Dz. U. 2022, position 143)

Artikel 30(7a)

7a. Användningar av elektricitet för följande ändamål är undantagna från punktskatt:

- 1) kemisk reduktion,
- 2) **i elektrolytiska processer,**
- 3) i metallurgiska processer,
- 4) i mineralogiska processer.

Artikel 31d (1), (2) och (11)

Art. 31d (1) Ett energiintensivt företag som använder elektricitet och som uppfyller följande kumulativa villkor:

- 1) bedriver en ekonomisk verksamhet som betecknas med följande koder i Polska Klasyfikacja Działalności (polsk klassificering av verksamhet) (nedan kallad PKV): [utelämnas] [PKV-koder]
- 2) för räkenskaper i den mening som avses i redovisningsreglerna,

3) inte åtnjuter befrielse från punktskatt enligt artikel 30 (7a) för sådan elektricitet,

– är befriad från punktskatt genom återbetalning av en del av den punktskatt som erlagts för den av företaget använda elektriciteten.

2. Med ett energiintensivt företag som använder elektricitet avses en enhet där andelen av kostnaden för använd elektricitet i värdet av den sålda produktionen under det beskattningsår för vilket den ansökan som avses i punkt 5 lämnas in utgör mer än 3 procent. Ett energiintensivt företag som använder elektricitet får inte vara mindre än en verksamhetsgren i ett företag, som förstås som en organisatoriskt och ekonomiskt avskild uppsättning materiella och immateriella tillgångar, inklusive skulder, inom ett befintligt företag, som är avsedda för att utföra specifika ekonomiska uppgifter och som samtidigt skulle kunna utgöra ett självständigt företag som utför dessa uppgifter på egen hand.

11. Det punktskattebelopp som delvis återbetalas får inte överstiga det punktskattebelopp som betalats för den elektricitet som det energiintensiva företaget använt under det beskattningsår för vilket den ansökan som avses i punkt 5 lämnas in.

B. Bestämmelser i ustawa Prawo energetyczne (energilagen) av den 10 april 1997 (Dz. U. 2012, position 1059)

Artikel 45a.1

Ett energiföretag ska **på grundval av de priser och avgifter** som anges i **tariffen eller de priser och avgifter** som fastställts på den konkurrensutsatta marknad som avses i artikel 49.1 beräkna **avgifterna** för gasformigt bränsle, elektricitet eller värme som levereras till kunden.

Artikel 47.1

Energiföretag som har koncessioner ska fastställa tariffer för gasformiga bränslen och energi, vilka ska godkännas av direktören för Urząd Regulacji Energetyki (energitillsynsmyndigheten) (nedan kallad URE) och föreslå hur länge de ska gälla. De energiföretag som innehar koncessioner ska på eget initiativ inge tariffer och ändringar av dessa till direktören för URE senast två månader innan giltighetstiden för den föregående tariffen löper ut eller på begäran av direktören för URE.

Artikel 49.1

Direktören för URE får undanta ett energiföretag från skyldigheten att inge tariffer för godkännande om han eller hon konstaterar att energiföretaget bedriver sin verksamhet på konkurrensförmåliga villkor, eller återkalla det beviljade undantaget om de villkor som motiverade undantaget inte längre föreligger.

C. Bestämmelser i rozporządzenie Ministra Energii z 29 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (energiministerns förordning av den 29 december 2017 om detaljerade bestämmelser för fastställande och beräkning av tariffer och prissättning vid försäljning av elektricitet (Dz. U. 2017, position 2500)

5 § 2 och 3

Ett energiföretag som bedriver ekonomisk verksamhet avseende överföring av el ska i **tariffen inkludera**:

1) avgifter för tillhandahållande av tjänster avseende överföring av el, nedan kallade överföringsavgifter,

...

3. Ett energiföretag som bedriver ekonomisk verksamhet avseende eldistribution ska i **tariffen inkludera**:

...

2) avgifter för tillhandahållande av eldistributionstjänster, nedan kallade distributionsavgifter,

...

14 § 3–6

3. **Distributionsavgifterna ska beräknas** med hänsyn till den uppdelning i avgifter som följer av

1) distribution av elektricitet,

2) användning av det nationella elsystemet,

3) avläsning av uppgifter från mät- och avräkningssystem och den löpande kontrollen av dessa.

4. De distributionsavgifter som avses i punkt 3.2 ska beräknas som en enda komponent på grundval av kostnaderna för inköp av elöverföringstjänster från den ansvarige för överföringssystemet för el för den del som avser användningen av det nationella elsystemet.

5. De distributionsavgifter som avses i punkt 3.3, nedan kallade abonnemangsavgifter, beräknas som en enda komponent.

6. Abonnemangsavgifterna varierar beroende på beräkningsperiodens längd.

7. De överförings- eller distributionsavgifter som avses i punkterna 1.1 och 3.1, nedan kallade nätavgifter, beräknas som två komponenter med uppdelning i följande komponenter:

- 1) en fast nätavgift – som beräknas per avtalad kapacitetsenhet och, för en hushållselkonsument, som beräknas på grundval av mät- och avräkningssystemet;
- 2) en rörlig nätavgift – som beräknas per enhet el som tas ut från nätet vid dess leveranspunkt.

D. Bestämmelserna i ustawa o odnawialnych źródłach energii (lagen om förnybara energikällor) av den 20 februari 2015 (Dz. U. 2015, position 478)

Artikel 52.1

1. Ett elföretag, en slutkund, en industriell kund och ett mäklarvaruhus eller ett mäklar företag som avses i punkt 2 är skyldiga att

1) **erhålla och till direktören för URE inge ett ursprungsintyg för återkallande** eller ett ursprungsintyg för biogas från jordbruket som utfärdats

a) för el respektive biogas från jordbruket, som produceras i anläggningar för förnybar energi i Republiken Polen eller i den exklusiva ekonomiska zonen, eller

b) enligt energilagen, eller

2) betala en alternativavgift inom den tidsfrist som anges i artikel 68.2 som ska beräknas i enlighet med artikel 56.

II. Bakgrund

1. Förfarandet vid skattemyndigheterna

Genom beslut av den 8 februari 2018 avslog direktören för skattemyndigheten i Toruń aktieföretaget A:s i W. begäran om återbetalning av en del av den punktskatt som hade erlagts på den elektricitet som hade använts under år 2016. Direktören för skattemyndigheten i Bydgoszcz prövade bolagets begäran om omprövning och fastställde genom beslut av den 14 maj 2018 beslutet från myndigheten i första instans och framhöll två viktiga frågor i målet.

Myndigheten konstaterade för det första att om bolaget åtnjuter den befrielse som avses i artikel 30a (7a) (2) i lagen om punktskatt för elektricitet som används vid elektrolytiska processer har bolaget inte rätt att samtidigt åtnjuta den befrielse från punktskatt som föreskrivs för energiintensiva företag, vilken regleras i artikel 31d (1) i lagen om punktskatt. Enligt myndigheten leder en bokstavig tolkning av ordalydelsen i artikel 31d (1) punkt 3 i lagen om punktskatt ”inte åtnjuter befrielse från punktskatt enligt artikel 30a (7a) för sådan elektricitet” till denna slutsats.

För det andra gjorde myndigheten bedömningen att den faktiska elkostnaden som avses i artikel 17.1 a i direktiv 2003/96 endast omfattar elpriset inklusive skatter, men exklusive mervärdesskatt och ytterligare avgifter som är kopplade till inköp av el. Enligt myndigheten är distributionsavgifter eller ursprungscertifikat inte sådana komponenter av elkostnaden som kan läggas till elens värde i den mening som avses i denna bestämmelse.

2. Förfarandet vid förvaltningsdomstolarna

Förfarandet vid domstolen i första instans – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (Vojvodskapsförvaltningsdomstolen i Bydgoszcz)

Aktiebolaget A överklagade detta beslut av direktören för skattemyndigheten i Bydgoszcz. Överklagandet ogillades av Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszcz (Vojvodskapsförvaltningsdomstolen i Bydgoszcz). Domstolen gjorde bedömningen att den subjektiva befrielse som föreskrivs i artikel 31d (1) punkt 3 i lagen om punktskatt ska beviljas ett energiintensivt företag endast om det inte samtidigt åtnjuter den objektrelaterade befrielse som avses i artikel 30 (7a) i lagen om punktskatt. Enligt domstolen leder ordalydelsen i artikel 31d (1) i lagen om punktskatt, i vilken det redan från början hänvisas till energiintensiva företag som helhet och till all elektricitet som används av detta företag, till denna slutsats. Befrielsen hänför sig således till hela företaget och all elektricitet som används av företaget och inte, såsom det klagande bolaget har hävdats, enbart till den del av elektriciteten som används i de elektrolytiska processer som avses i artikel 30 (7a) punkt 2 i lagen om punktskatt. Enligt domstolen har lagstiftaren uteslutit möjligheten att tillämpa två skattebefrielser samtidigt.

Vad gäller den andra frågan som är rättsligt relevant i förevarande fall fann domstolen att den formulering som används i artikel 17.1 a i direktiv 2003/96 ”elektricitetens inköpskostnad” avser den faktiska kostnaden för denna elektricitet, det vill säga endast elektricitet och alla skatter, exklusive mervärdesskatt, samt andra obligatoriska avgifter. Denna kostnad omfattar således endast utgifter för inköp av elektricitet och inte utgifter för inköp av därtill knutna tjänster, till exempel distributionstjänster. Trots att det – som domstolen konstaterat – är nödvändigt att betala dem vid användning av elektricitet, eftersom elektricitet inte kan användas utan tillförsel av denna, utgör de inte en kostnad för inköp av elektricitet. Domstolen fann att avgiften för distributionstjänster avseende elektricitet inte utgör en skatt eller annan offentligrättslig börda. Domstolen ansåg att det rör sig om civilrättsliga tjänster som följer av ett avtalsförhållande mellan elkunden och elföretaget. Med hänvisning till EU-domstolens dom av den 18 januari 2017 i mål C-189/15, fann domstolen att det, för att man ska kunna slå fast att vissa belopp utgör en skatt, ska föreligga en skyldighet att erlagga dessa belopp och de behöriga myndigheterna ska vidta åtgärder gentemot den skattskyldige om denna betalningsskyldighet inte fullgörs. Eftersom distributionsavgiften inte utgör en skatt i denna mening kan den inte utgöra en kostnad för inköp av elektricitet. Kostnader för erhållande och

återkallande av ett ursprungsintyg för el utgör, såsom domstolen funnit, inte heller en sådan kostnad.

Förfarandet vid Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen)

Klaganden överklagade ovannämnda dom i dess helhet och klandrade domstolen i första instans, i enlighet med artikel 174.1 i ustawa Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (lag om förvaltningsprocesslag) av den 30 augusti 2002 (Dz.U. 2018, position 1302), för att ha åsidosatt materiella rättsregler, nämligen

a) artikel 31d (1) jämförd med artikel 31d (11) i lagen om punktskatt genom att göra en felaktig tolkning enligt vilken klaganden, om den åtnjuter den befrielse från punktskatt som avses i artikel 30 (7a) i lagen om punktskatt (befrielse för elektricitet som används vid elektrolytiska processer), oberoende av tillämpningsområdet för denna befrielse, inte kommer att kunna åtnjuta den befrielse som avses i artikel 31d i lagen om punktskatt,

b) artikel 31d (2) och 31d (3) i lagen om punktskatt genom att göra en felaktig tolkning, enligt vilken kostnaderna för ytterligare avgifter (bland annat distributionsavgifter) inte kan hänföras till kostnaderna för den el som används och enligt vilken ytterligare avgifter, särskilt distributionsavgifter, inte bör beaktas vid beräkningen av kostnaderna för använd elektricitet, trots att dessa avgifter, enligt de mest närliggande regleringar som klargör begreppet elkostnad [utelämnas] [hänvisning till de nationella bestämmelser i vilka begreppet elkostnader klargörs], tydligt ska hänföras till en sådan kostnad,

c) artikel 31d (2) och 31d (3) i lagen om punktskatt, jämförd med artikel 17.1 a i direktiv 2003/96, genom att göra en felaktig tolkning enligt vilken ytterligare avgifter som inte utgör skatter inte ska beaktas vid beräkningen av kostnaden för den elektricitet som används när det i enlighet med bestämmelsen i direktivet vid definitionen av energiintensiva företag ska tas hänsyn till den faktiska kostnaden för energiprodukter och elektricitet, och dessutom genom att anse att det vid beräkningen av kostnaden för den el som använts inte ska tas hänsyn till ytterligare avgifter, särskilt inte distributionsavgifter, även om det på grundval av liknande bestämmelser, som grundar sig på samma reglering i direktivet avseende befrielse från punktskatt för kolbaserade och gasformiga produkter för energiintensiva företag, där det snävare begreppet ”inköp” och inte kostnaden används, anses att hela kostanden för inköpet ska beaktas vid denna beräkning.

I sitt överklagande yrkade klaganden att den överklagade domen skulle upphävas i sin helhet och att målet skulle återförvisas till Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (Vojvodskapsförvaltningsdomstolen i Bydgoszcz) samt ersättning för rättegångskostnader.

III. Skälen till att den nationella domstolen har beslutat att begära förhandsavgörande

För att kunna avgöra överklagandet krävs [svar] från Europeiska unionens domstol på frågan om tolkningen och tillämpningen av bestämmelserna i direktiv 2003/96 som anges ovan med hänsyn till följande argument.

Parten har till stöd för överklagandet gjort gällande att artikel 31d (1), 31d (2), 31d (3) och 31d (11) i lagen om punktskatt och artikel 17.1 a i direktiv 2003/96 har åsidosatts. Relevansen av resultatet av den tolkning av bestämmelsen i direktivet, som skattemyndigheterna och domstolen i första instans gjort och som ifrågasattes i överklagandet, väcker tvivel hos Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen) beträffande de båda relevanta frågorna. I det fallet var domstolen skyldig att med stöd av artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (konsoliderad version 2012, EUT C 326, 2012, s. 1) begära förhandsavgörande från EU-domstolen.

Det är i det aktuella fallet ostridigt att klaganden är ett energiintensivt företag i den mening som avses i artikel 17.1 a i direktiv 2003/96 och artikel 31d i lagen om punktskatt, och att företaget använder elektricitet i elektrolytiska processer.

Klaganden korrigerade den punktskattedeklaration som ursprungligen lämnades in för 2016 och begärde att myndigheten skulle återbetala det punktskattebelopp som ursprungligen betalats och som enligt klaganden var för högt. I sin ansökan angav klaganden två grunder för sin begäran. Den första var en följd av påståendet om att klaganden hade rätt till skattebefrielse för det energiintensiva företaget. Den andra grunden gällde omfattningen av kostnaderna för inköp av el i ett sådant företag.

De båda kategorierna har harmoniserats på gemenskapsnivå och i båda fallen väckte tolkningen av de bestämmelser i unionsrätten som rör dem tvivel hos Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen).

Vad gäller den första frågan ska det påpekas att det i artikel 17.1 a i direktiv 2003/96 hänvisas till befrielsen från punktskatt för energiintensiva företag. Republiken Polen utnyttjade möjligheten att föreskriva en sådan befrielse, vilken för övrigt redan var föremål för EU-domstolens dom av den 31 mars 2022, C-139/20. En läsning av ovannämnda bestämmelse i direktivet kan leda till slutsatsen att den befrielse som föreskrivs i direktivet inte kan vara obligatorisk. En analys av direktivets mål, som med tanke på de verktyg som används för att tolka denna typ av rättsakter måste ges företräde, kan dock leda till en något annorlunda slutsats. Om en medlemsstat väljer att införa en sådan befrielse genom att utforma relevanta lagar är den dessutom skyldig att iaktta de relevanta bestämmelserna i direktivet.

Vad gäller direktivets mål ska det erinras om att de bland annat omfattar målet att den inre marknaden ska fungera väl och att målen i gemenskapens politik uppnås och att Kyotoprotokollet iakttas (skälen 3 och 7 i ingressen till direktivet). Behovet av befrielser betonades, särskilt ”på grund av att det saknas en starkare harmonisering på gemenskapsnivå, på grund av risker för försämrad internationell

konkurrenskraft eller på grund av sociala eller miljömässiga hänsyn” (skäl 28 i ingressen). Även behovet av särbehandling för energiintensiva företag som ingår överenskommelser för att väsentligt öka miljöskyddet och energieffektiviteten uppmärksammades (skäl 29 i ingressen). Det är viktigt att hålla i minnet att den konkurrensaspekt som anges i direktivet inte bara hänför sig till likabehandling av aktörer som befinner sig i en jämförbar situation på den gemensamma marknaden, utan även till möjligheten för dessa aktörer att konkurrera [på] den internationella marknaden, utanför Europeiska unionen.

Av de tillgängliga förarbetena framgår att medlemsstaten ansåg att det var nödvändigt att införa en befrielse för energiintensiva företag för att uppfylla de ovan nämnda målen i direktivet. I förarbetena till ustawa krajowa o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (den nationella lagen om ändring av lagen om punktskatt och vissa andra lagar) av den 24 juli 2015 (Dz. U. 2015, position 1479), varigenom bestämmelsen i artikel 31d infördes i systemet, förklarades att lagen syftar till att stärka industrins konkurrenskraft på den internationella marknaden, särskilt efter finanskrisen 2009 [utelämnas] [hänvisning till dokumentet om lagstiftningsprocessen].

Frågan uppkommer således om huruvida artikel 17.1 a i direktivet, mot bakgrund av ovanstående överväganden, kan förstås så, att tillämpningen av denna befrielse får förenas med villkor som inte föreskrivs i denna bestämmelse. Frågan är huruvida åtnjutandet av en annan befrielse som föreskrivs i nationell lag, i enlighet med artikel 17 a i direktivet kan utgöra en grund för undantag från den befrielse som föreskrivs i direktivet och som har införts i syfte att uppnå ovan nämnda unionsrättsliga mål. Den tolkning som skattemyndigheterna och domstolen i första instans har gjort av denna bestämmelse ger en sådan möjlighet, vilket i praktiken kan göra den angivna befrielsen illusorisk. Detta innebär följaktligen att det är tveksamt om den nationella lagstiftaren har uppnått de mål som unionslagstiftaren har fastställt.

Den hänskjutande domstolens andra fråga avser definitionen i artikel 17.1a i direktiv 2003/96 av elektricitetens inköpskostnad som ”den faktiska kostnaden för inköpt energi eller energi som framställts inom företaget”. Det finns två möjliga resultat av tolkningen av denna formulering. För det första kan det antas – såsom skattemyndigheterna och domstolen i första instans har gjort – att den endast omfattar priset på själva elektriciteten, exklusive kostnaderna för överföring (distribution) av elen och annat som är nödvändigt för att förvärva den. Denna ståndpunkt har även uttryckts i Naczelny Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen) praxis, till exempel i domen av den 18 september 2019, I GSK 228/17, och den 22 januari 2020, I GSK 397/17.

För det andra kan det emellertid anses att formuleringen avser kostnaden för alla varor och tjänster som är nödvändiga för att förvärva el, det vill säga först och främst överföring, samt andra obligatoriska därtill kopplade tjänster, utan vars betalning det enligt lagstiftningen inte är möjligt att förvärva elektricitet. Enligt den hänskjutande domstolen grundar sig uppfattningen att det förhållandet att alla

skatter (exklusive mervärdesskatt) ingår i kostnaderna innebär att andra typer av skulder inte utgör sådana kostnader, inte på något logiskt resonemang. Det ena utesluter emellertid inte det andra.

Det råder inget tvivel om att elektricitet inte kan inköpas utan tillhörande distributionstjänst eller utan betalning av ytterligare kostnader, inklusive återkallande av intyg för elektricitet, och detta har inte heller ifrågasatts i förevarande mål. Distributionstjänsten är inte en offentligrättslig skuld, särskilt inte en indirekt skatt, som EU-domstolen hänvisar till i sin dom av den 18 januari 2017, C-189/15. Detta är inte föremål för tolkningsmässiga tvivel, eftersom betalningen av avgiften för distributionstjänsten visserligen är obligatorisk, och dess belopp fastställs på grundval av detaljerad lagstiftning, men den ska betalas för energileverantören. Distributionsavgiftens storlek fastställs (enligt rättsläget år 2016) på grundval av bestämmelserna i artikel 45a (1) och artikel 49 (1) i energilagen och 5 § 2 och 5 § 3 samt 14 § 3–6 i energiministerns förordning av den 29 december 2017 om detaljerade bestämmelser för fastställande och beräkning av tariffer och prissättning vid försäljning av elektricitet enligt en tariff som godkänts av direktören för energitillsynsmyndigheten. Tolkningssvårigheter uppstår däremot i fråga om huruvida arten av denna avgift utesluter att den kan hänföras till kategorin faktiska kostnader för inköp av elektricitet. Enligt traditionellt lagspråk hänför sig ”faktisk” i fråga om förmögenhetstillgångar (*actual cost, die tatsächlichen Kosten*) till de kostnader som faktiskt uppkommit och som är nödvändiga för att förvärva något. Hänvisningen till begreppet skatt i artikel 17.1 a i direktiv 2003/96 är kopplad till att vissa skatter utesluts från kategorin kostnader. I denna bestämmelse hänvisas inte till kostnader av något annat slag; i synnerhet fastställs inga undantag i detta avseende. Det faktum att en avgift inte utgör skatt innebär inte automatiskt att den inte utgör en kostnad för inköp av elektricitet. Liknande överväganden gör sig gällande i fråga om ursprungsintyg för elektricitet, med avseende på vilket skyldigheten att erhålla och inge detta för återkallande regleras i artikel 52.1 och 52.2 i lagen av den 20 februari 2015 om förnybar energi.

[utelämnas]

[upprepning av tolkningsfrågorna]

[utelämnas] – [utelämnas] – [utelämnas] [upprepning av den rättsliga grunden för begäran om förhandsavgörande, nationella förfaranderegler]